

מסכת עוקצין

פרק ב

א. זיתים שֶׁכִּבְשָׁן בְּטַרְפֵּיהֶן, טְהוּרִים, לְפִי שֶׁלֹא כִבְשָׁן אֶלֶּא
לְמַרְאָה. כְּשׁוֹת שֶׁל קִשּׁוֹת וְהַנֵּץ שֶׁלָּהּ, טְהוּרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כָּל
זֶמַן שֶׁהָיָא לְפָנֵי הַתֵּגָר, טְמֵאָה:

ב. כָּל הַגְּלַעֲיָנִין מְטֻמְּאוֹת וּמְטֻמְּאוֹת וְלֹא מְצֻטְרָפוֹת. גְּלַעֲיָנָה שֶׁל
רֶטֶב, אֶף עַל פִּי יוֹצֵאָהּ, מְצֻטְרֶפֶת. שֶׁל יְבֵשָׁה, אֵינָה מְצֻטְרֶפֶת.
לְפִיכָךְ, חֹתֵל שֶׁל יְבֵשָׁה, מְצֻטְרֵף. וְשֶׁל רֶטֶב, אֵינוֹ מְצֻטְרֵף. גְּלַעֲיָנָה
שֶׁמְקַצֶּתָּה יוֹצֵאָהּ, שֶׁכִּנְגֵד הָאֵכֶל, מְצֻטְרֵף. עֵצִים שֶׁיֵּשׁ עָלֵיו בִּשְׁוֹר,
שֶׁכִּנְגֵד הָאֵכֶל, מְצֻטְרֵף. הִזָּה עָלָיו מִצַּד אֶחָד, רַבִּי יְשֻׁעַאֵל אוֹמֵר,
רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הוּא מְקִיפּוֹ בְּטַבַּעַת. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, שֶׁכִּנְגֵד
הָאֵכֶל, מְצֻטְרֵף, כְּגוֹן הַסִּיאָה וְהָאֵזוֹב וְהַקֹּרְנִית:

ג. הָרִמּוֹן וְהָאֲבִטִּיחַ שֶׁנִּמְזָק מִקְצָתוֹ, אֵינוֹ מְצֻטְרֵף. שֶׁלֹּם מִכָּאן
וּמִכָּאן וְנִמְזָק מִן הָאֲמִצָּה, אֵינוֹ מְצֻטְרֵף. הַפֶּטְמָא שֶׁל רִמּוֹן,

מצטרפת. והנץ שלו אינו מצטרף. רבי אליעזר אומר, אף המסרק
טהור:

ד. כל הקלפין מטמאות ומטמאות ומצטרפות. רבי יהודה אומר,
שלשה קלפין בבצל. הפנימית, בין שלמה בין קדורה, מצטרפת.
האמצעית, שלמה מצטרפת, וקדורה אינה מצטרפת. והחיצונה, בין
כף ובין כף, טהורה:

ה. המחתך לבשל, אף על פי שלא מרק, אינו חבור. לכבש
ולשלק ולהניח על השלחן, חבור. התחיל לפרק, אכל שהתחיל בו,
אינו חבור. האגוזים שאמנו, והבצלים שחמרו, הרי אלו חבור.
התחיל לפרק באגוזים ולפקל בבצלים, אינו חבור. האגוזים
והשקדים, חבור, עד שירסס:

ו. ביצה מגלגלת, עד שיגוס. ושלוקה, עד שירסס. עצם שיש בו
מח, חבור, עד שירסס. הרמון שפרדו, חבור עד שיקיש עליו
בקנה. פיוצא בו, שלל הכובסין והבגד שהוא תפור בכלאים, חבור,
עד שיתחיל להתיר:

ז. עלי ירקות ירקים, מצטרפין. ולבנים, אינן מצטרפין. רבי
אליעזר בר צדוק אומר, הלבנים מצטרפים בפרוב, מפני שהן אכל.
ובחזרים, מפני שהן משמרין את האכל:

ח. עָלִי בָצָלִים וּבְנֵי בָצָלִים, אִם יֵשׁ בָּהֶן רִיר, מִשְׁתַּעֲרִין בְּכֻמוֹת
שָׁהוּ. אִם יֵשׁ בָּהֶן חָלָל, מִמַּעַף אֶת חָלָלָן. פֶּת סְפוּגָנִית, מִשְׁתַּעֲרֶת
בְּכֻמוֹת שָׁהִיא. אִם יֵשׁ בָּהּ חָלָל, מִמַּעַף אֶת חָלָלָהּ. בִּשְׂר הָעֶגְל
שְׁנַת־פַּח וּבִשְׂר זִקְנָה שְׁנַת־מַעַט, מִשְׁתַּעֲרִין בְּכֻמוֹת שָׁהוּ:

ט. קִשּׁוֹת שְׁנַטְעָה בְּעֶצֶץ וְהַגְדִּילָה וַיִּצָּאָה חוּץ לְעֶצֶץ, טְהוּרָה.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָה טִיבָה לְטָהֵר. אֵלֶּא הַטִּמָּא בְּטִמְאָתוֹ, וְהַטְהוֹר
יֵאָכֵל:

י. כָּלִי גָלְלִים וְכָלִי אֲדָמָה, שְׁהַשְׂרָשִׁים יְכוּלִין לִצָּאת בָּהֶן, אֵינָם
מְכַשִּׁירִים אֶת הַזְּרָעִים. עֶצֶץ נָקוֹב אֵינוֹ מְכַשִּׁיר אֶת הַזְּרָעִים.
וְשֹׁאֵינוֹ נָקוֹב, מְכַשִּׁיר אֶת הַזְּרָעִים. כִּמָּה הוּא שְׁעוּרוֹ שֶׁל נָקֹב, כְּדִי
שִׁיֵּצֵא בּוֹ שְׂרֵשׁ קָטָן. מִלֵּאָהּ עֹפֵר עַד שְׁפָתוֹ, הֵרִי הוּא כְּטַבָּלָא שְׂאִין
לָהּ לְזַבֵּז: